

NR 5 | MARS 2025

FOLKVVILJAN

Korta arbetstiden

En rättvis och jämlik arbetstidsförkortning förutsätter en ny arbetstidslag, säger Ciczie Weidby (V).

Sid 3

Internationella kvinnodagen

Runt om i Skåne uppmärksammas den 8 mars. Slut upp i din stad!

Sid 11-12

Den ojämlika vården

Forskning visar att vård påverkas av könsnormer. Kvinnor får oftare sina symtom avfärdade.

Sid 14

Innehåll

- 3:** Ciczie Weidby: Facklig kamp ger hopp om förkortad arbetstid
- 6:** Ida Gabrielsson: Sex timmars arbetsdag? Sluta pröva, lagstifta!
- 8:** Jeanette Stojic: Ingen arbetare har möjlighet att arbeta hemifrån
- 9:** Mia Christensson: Vi ska inte vara beroende av allmosor
- 10:** Lisa Claesson, ny ordförande för Kvinnors organisering i Vänsterpartiet
- 11:** Internationella kvinnodagen runt om i Skåne
- 13:** Hög tid för kortare arbetsdag i världen!
- 14:** Kvinnor får bättre vård av kvinnliga läkare
- 16:** Feministiskt vårdmanifest
- 17:** Vilka feministiska frågor driver våra politiker?
- 19:** Inför kortare arbetsdag!
- 20:** Ola Brunnström: Optimist trots trögt motstånd i lönerörelsen
- 23:** Segertåget visar hur arbetsköparna kördes över
- 24:** Malmö kommunpolitiker: För oss är jämställdhet och arbetsmiljö inte tomt snack
- 25:** Med konsten som verktyg för frihetskampen
- 26:** Trump 2.0 och den globala extremhögern
- 27:** Kampen för ett fritt Palestina fortsätter
- 28:** Röd Glögg sluter året i Simrishamn
- 30: Essä:** Clara Mattei
- 31:** Till minne av Anton Flink
- 32: Krönika:** Förlossningsskadad? Du är inte ensam!
- 33:** På gång i Höör
- 33: Recension:** Pythian pratar av Liv Strömqvist
- 34:** Korsord
- 35:** Malmö höll årsmöte

Jeanette Stojic

Mia Christensson

Stöd socialistiska stödfonden

Ge ett bidrag till kampen.
Eller varför inte bli månadsgivare?
Tack för ditt bidrag!

Fyll i medgivande på
vmalmo.se/du-behovs/skank-en-gava/
så ordnar vi resten.

Du kan också SWISHA valfritt belopp till
123 173 33 85

Folkviljan ges ut av Vänsterpartiet Malmö och Vänsterpartiet Skåne.
Ansvarig utgivare: Tove Karnerud
Redaktör: Sofie Valfridsson
Redaktion: Olof Norborg, Joacim Werner Petersson, Per Långby, Lasse Hansson, Johan Strandell, Alex Fuentes och Sofie Valfridsson.
Layout: Jan Petterson
Illustrationer/fotografier: Gabriel Flores Jair, Amadeus Sepúlveda, Amalia Bartholdson, Ann Engqvist, Emma-Lina Johansson, Agnes Stuber, Josefine Forsberg, Emmalisa Pauly, Figge Bergquist, Igor Mukhin, Lasse Hansson, Carl-Michael Björk, Mats Kejonen, Nils Sjöholm, Vänsterpartiets bildbank, pressbilder samt privata bilder.

Folkviljan utkommer 6 gånger per år. Författarna svarar själva för de åsikter som uttrycks i texterna. Dessa behöver inte överensstämma med Vänsterpartiets åsikter. Folkviljan tar tacksamt emot artiklar och insändare men redaktionen ansvarar ej för obeställt material.
Upplaga: 3000 ex.
Tryck: Norra Skåne Offset
Kontakt: sofie.valfridsson@vansterpartiet.se. Nobelvägen 51 b, 214 33 Malmö, tel. 040-966467.

Kvinnorna i Syrien och Gaza fortsätter att kämpa för sina rättigheter

Internationella kvinnodagen är en symbol för kampen för jämställdhet och kvinnors rättigheter världen över. Den 8 mars är inte enbart en dag som ska fira de framsteg som gjorts, utan också reflektera över de extrema utmaningarna som återstår. Feminismens kärna är att sträva efter jämlikhet mellan könen och rättvisa för alla, oavsett plats i världen, och denna vision är inte alltid lätt att komma ihåg.

I Sverige har det skett stora framsteg under det senaste århundradet. Trots det står vi fortfarande inför många hinder. Löneskillnader, sexuellt våld och bristen på representation i maktens korridorer är några exempel på problem som vi inte kan ignorera. Feminismen handlar inte enbart om att kvinnor ska ha samma rättigheter som män, utan också om att förändra de strukturer som gör att ojämlikheten fortfarande existerar. Strukturerna finns i hela världen.

Som palestinier född i Syrien, kan jag inte hjälpa att tänka på syriska och palestinska kvinnor. De möter inte enbart de hinder som vi möter i Sverige, utan även andra hinder som förstärks av årtal av konflikter och krig.

I Gaza och Syrien är förhållandena för kvinnor särskilt

förödande. I Gaza lever kvinnor under extremt svåra omständigheter, där den israeliska blockaden och den västerländska kolonialismen har skapat en humanitär kris redan innan det nuvarande kriget och folkmordet. Där är kvinnor särskilt utsatta för våld och förtryck – både i hemmet och på samhällelig nivå. Kvinnor utsätts även för politiskt och kolonialt våld. De har ofta få eller inga resurser för att söka hjälp, de tillåts inte heller få det omfattande stöd som behövs från omvärlden. Den humanitära situationen gör också att kvinnor i Gaza är starkt begränsade i sina möjligheter till utbildning, arbete och personlig frihet. Kvinnors rätt att fatta egna beslut om sina kroppar, sin hälsa och sitt liv är ofta kraftigt begränsad, och kriget innebär även en kamp för överlevnad. Trots detta finns det kvinnor som försöker utbilda sig och arbeta samtidigt som de kämpar för ett liv i värdighet och frihet för sig själva och sina familjer.

Syriens mångåriga konflikt har inneburit en tillbakagång av kampen för jämlikhet i landet. Inbördeskrigets utbrott 2011 har inneburit att kvinnor blivit både direkt och indirekt offer för våld. De har drabbats av sexuellt våld, tvångsäk-

tenskap och utnyttjande, och många har förlorat sina hem och sina familjer.

I Syrien lever många kvinnor i flyktingläger under svåra förhållanden. De har få eller inga tillgångar till grundläggande sjukvård eller utbildning. Deras röster har i decennier varit tystade, och som vanligt, ignoreras deras röster ofta i mediebilden av konflikten.

Även om många kvinnor i Syrien och Gaza fortsätter att kämpa för sina rättigheter, är situationen för dem oerhört utmanande. Feminismen för dessa kvinnor innebär inte bara att kämpa för lika rättigheter utan också att stå emot det brutala våld som används för att tysta dem. Deras motståndskraft och kamp för en bättre framtid bör även vara vår motståndskraft och kamp. Kampen kan inte vara nationell, utan vi måste se det som en global kamp. När vi i Vänsterpartier Skåne nu samlas på åttonde mars för demonstrationer och aktioner, bör vi tänka på följande:

Kampen måste fortsätta – varje dag, på varje plats, inte bara den 8 mars och inte bara i Skåne.

Ingen är fri förrän alla är fria.
Maram Vikard
Ordförande
Vänsterpartiet Lund

En rättvis och jämlik arbetstidsförkortning förutsätter en ny arbetstidslag. Det menar Ciczie Weidby, riksdagsledamot och handelsanställd.

Facklig kamp ger hopp om förkortad arbetstid

Solidaritet eller egenintresse? Lag eller avtal? Förhandlingsstyrka avgör valet när facken driver på för kortare arbetstid med bibehållen lön. Och trycket från löntagarna ökar. Om man ska nå framgång är stödet från fackföreningarna ovärderligt.

Det säger Ciczie Weidby, riksdagsledamot och arbetsmarknadspolitisk talesperson för Vänsterpartiet.

–Det var så som vi lyckades stoppa marknadshyrorna tillsammans med Hyresgästföreningen.

Då tvingades den socialdemokratiska regeringen och deras samarbetspartier C och L att backa. I frågan om sex timmars arbetsdag med oförändrad lön ser kartan annorlunda ut. Men trycket underifrån har avgörande betydelse i båda fallen.

Stannat vid försök

Hittills har så gott som alla arbetstidsförkortningar stannat vid försök:

I Östersund införde det allmännyttiga bostadsbolaget förtroendearbetstid under ett och ett halvt år; en sextimmarsdag med förbehåll: om jobbet inte var klart i tid gällde obetald övertid.

På Vrinnevisjukhuset i Norrköping fick operationssjuksköterskor en extra ledig dag var fjortonde dag. Lönekostnaden steg med 0,65 procent när deltidsanställda steg upp. Antalet operationer ökade med tolv procent.

Tvåårigt projekt

I Stockholm inleddes i fjor ett tvåårigt projekt med 34 timmars arbetsvecka för 800 specialistsjuksköterskor, en yrkes-

Det finns också ett starkt folkligt stöd för dessa arbetstidsförkortningar, och fackförbund som Kommunal, Seko och Handels, som jag själv tillhör, har börjat ställa krav på en lagstadgad förkortad arbetsvecka.

”

grupp som är en av många bristvaror i sjukvården.

–Alla dessa försök visar att reformen fungerar. Det finns också ett starkt folkligt stöd för dessa arbetstidsförkortningar, och fackförbund som Kommunal, Seko och Handels, som jag själv tillhör, har börjat ställa krav på en lagstadgad förkortad arbetsvecka, säger Ciczie Weidby.

Några förbund, som Metall, Sveriges lärare och Unionen, föredrar avtal mellan parterna.

Gett upp krav

–Jag kan förstå deras argument. De har gett upp vissa krav för att få igenom andra, som arbetstidsförkortning.

I den konkurrensen står sig handelsanställda och undersköterskor slätt.

–Butiksanställda och lokalvårdare har redan så kassa villkor. De har ingenting att ge i utbyte mot kortare arbetstid. Handels, Seko och Kommunal har insett detta. Nu måste de stå pall mot framför allt socialdemokraterna.

Dystra tider

I sitt sommartal nämnde partiets ordförande, Magdalena Andersson, ingenting om sänkt arbetstid. Hon ömmade desto mer för alla medborgare som ”jobbar och gör rätt för sig”, trots dystra tider.

–Men vi behöver ge hopp! invänder Ciczie Weidby. Framför allt till alla dem som har sämst villkor på arbetsmarknaden, de i de tunga omsorgsyren och exempelvis här i Jönköping de anställda på Ica Maxi som har öppet från 06 till 23.

Själv är hon riksdagsledig från sitt jobb på Ikea i samma stad. Den kontakten släpper hon inte.

–Om några veckor är det personalfest!

Text: Per Långby

Sex timmars arbetsdag? Sluta pröva, lagstifta!

Operationssjuksköterskor i Göteborg och Norrköping. Socialsekreterare i Jönköping. Allmännyttans medarbetare i Östersund. På allt fler ställen provas förkortad arbetstid med bibehållen lön. Varför alla dessa ”prov”?

Alva Myrdal reste frågan om sex timmars arbetsdag med oförändrad lön redan på 1950-talet, och inspirerade tjugo år senare det socialdemokratiska kvinnoförbundet att driva frågan vidare. Där har det stannat.

Och inför årets lönerörelse skickade LO den efterlängtnade reformen till en arbetsgrupp. Är det inte – så här 55 år efter den förra – dags för en lagstadgad arbetstidsförkortning?

Slut med försök

– Jo, försökens tid borde vara förbi, säger Ida Gabrielsson, riksdagsledamot och Vänsterpartiets ekonomisk-politiska talesperson.

Men ingen får lämnas utanför.

– Och det är statens ansvar. Vänsterpartiet föreslår att riksdagen tillsätter en parlamentarisk kommission som i samarbete med arbetsmarknadens parter tar fram förslag på en bred och jämlik arbetstidsförkortning.

Eftergifter

En rättvis lösning förutsätter inte bara facklig medverkan. Utan också eftergifter från motparten, vilket skett vid alla tidigare förkortningar av arbetstiden från 1848 och framåt. Då infördes tiotimmarsdagen.

– Fackförbunden är svagare i dag än då 40-timmarsveckan klubbades 1970,

– Vi får mer tid för våra barn och går med större glädje till jobbet. I mitt fall skulle det dessutom bli fler skogs promenader hemma i Gästrikland. Och mer svamp på middagsbordet! .

”

och arbetslösheten högre, påpekar Ida Gabrielsson. Därför är det särskilt viktigt att en generell arbetstidsförkortning inte leder till ännu större löneskillnader.

Tid ersätter pengar

Det har medlemmarna i Kommunal fått erfara. Avtalad reducerad arbetstid ersätter kronor och ören. Handelns och kollektivtrafikens lönearbetare drabbas av hyvling. Den ofrivilliga deltiden syns i lönekuvertet.

– Det är bra att LO öppnat upp för lagstiftning, och att det väckts förnyat intresse hos S och MP, säger Gabrielsson. Deras medlemmar har pushat på för detta.

Men det får inte leda till en ännu mer urholkad välfärd.

Mer resurser

Snarare, säger hon, måste det skjutas till mer resurser till det allmänna, som vård, skola och omsorg.

Hur?

– Ja, det är i alla fall inte möjligt om man sänker skatterna för dem som tjänar mest och subventionerar städhjälp åt de rikaste på bekostnad av hemtjänst och annan samhällsservice.

Detta samtidigt, påpekar Ida Gabrielson, som lönearbetarna tvingats till den största reallönesänkningen sedan 30-talet.

Större allvar

– Vi i vänstern måste ta oss själva på större allvar. Socialdemokraterna behöver våra mandat om den arbetande befolkningen ska få det bättre. Det kan handla om alltifrån slopade karensavdrag vid sjukdom till att lyssna på fackens krav på förkortad arbetstid.

Den utökade fritiden värderas högt i alla studier som gjorts.

– Vi får mer tid för våra barn och går med större glädje till jobbet. I mitt fall skulle det dessutom bli fler skogs promenader hemma i Gästrikland. Och mer svamp på middagsbordet! säger Ida Gabrielsson.

Text: Per Längby

Alla måste med när arbetstidsförkortningen genomförs, säger Ida Gabrielsson.

Inför 8 mars: Vilka är de viktiga facklig-politiska frågorna?

Folkviljan har talat med två fackliga kämpar, Jeanette Stojic och Mia Christensson om vilka som är de viktigaste facklig-politiska frågorna inför årets 8 mars.

Jeanette Stojic: Ingen arbetare har möjlighet att arbeta hemifrån

– **Jag är i grunden svetsare.** Under hela mitt liv fram till 2020 har jag arbetat inom industrin. Jag började på Volvo i Torslanda när jag bodde hemma. När jag flyttade ner till Malmö utbildade jag mig till svetsare.

– De arbetsplatser jag arbetat på har alltid haft en stark facklig närvaro så att bli medlem i facket första arbetsdagen var en självklarhet. För en som inte kan hålla tyst och gärna tar diskussionen med chefen om orättvisor kändes det också som en självklarhet att bli förtroendevald för arbetskamraterna. Sedan 2020 arbetar jag som som ombudsman för IF Metall.

– När jag blev medlem i Vänsterpartiet så sökte jag mig till V Malmös fackliga utskott. Jag har bland annat suttit i V Malmös styrelse, i valberedningar, kommunfullmäktige, kommunstyrelsen och

i nämnd. När jag fick förtroendet att bli ordförande på min gamla arbetsplats så fick jag prioritera om min tid och släppa det mesta av det rena partiarbetet.

– Att säga vilken som är den viktigaste facklig-politiska frågan just nu är svårt. Vi ser dagligen attacker på det arbetarrörelsen en gång byggt upp. Stora feministiska framsteg raseras. Men måste jag ändå välja en utav så oerhört många frågor så får det bli karensavdraget. Det är en högaktuell, tydlig klassfråga. Det finns väl ingen arbetare som har möjlighet att arbeta hemifrån om man är sjuk eller skulle behöva vabba. Maskinerna måste rulla när man är industriarbetare, barnen måste tas om hand när man är barnskötare, de äldre behöver hjälp och vård när man är undersköterska osv. LO driver frågan och jag skulle tro att den kommer att vara stor på alla LO-

förbunds kongresser. Det är viktigt att Vänsterpartiet fortsätter att försöka lagstifta bort den klasslagstiftning som karensavdraget är.

– I årets avtalsrörelse är den viktigaste dels en låglönesatsning, dels frågan om arbetstiden. 6 timmars arbetsdag alternativt 30 timmars arbetsvecka är en högaktuell fråga att driva såväl avtalsvägen som lagstiftningsvägen.

– Nu innan vi ger oss ut på gatan och demonstrerar 8 mars så vill jag säga att trots att jag kanske låtit lite negativ så är jag övertygad om att vi kan göra så mycket mer. Arbetarrörelsen var med och formade Sverige till ett av de mest jämlika länderna, där är vi inte nu men jag är övertygad om att vi kan igen. Det handlar om organisering, oavsett om det är till ett fackförbund eller till partiet.

Mia Christensson: Vi ska inte vara beroende av allmosor

– **Jag har jobbat i vården** i stort sett alla mina yrkesverksamma år. Uppvaknandet kom efter att jag gått in i den berömda väggen. Jag har varit med och jobbat när New Public Management infördes och sett en efter en av kollegorna bränna ut sig, många med bestående men. Jag kunde se mig själv i backspegeln som en kvinna som led av ”duktiga flickan-syndrom” och se hur arbetsgivare effektivt utnyttjar oss arbetarkvinnor med att spela på vårt dåliga samvete. Det ledde mig så småningom till att prata om detta med kollegor, att aktivera mig i Undersköterskeupproret och att organisera mig politiskt i Vänsterpartiet. Jag är aktiv i Vänsterpartiets facklig-politiska arbete både regionalt och på rikspanet och jag är också aktiv i LO.

– Den viktigaste facklig-politiska frågan inför denna 8 mars är den om arbetstidsförkortning. Kvinnor i välfärdsyrkena är överrepresenterade när det gäller psykisk ohälsa. Vi måste komma till rätta med det om vi ska klara välfärden i landet och då är kortade arbetstider av stor betydelse. Vi är det parti som redan driver detta och nu har vi fått upp frågan högt på den politiska agendan såväl som den fackliga. Mitt fackförbund Kommunal har ett kongressbeslut på att verka för arbetstidsförkortning.

– Det som kvinnor kämpat för och vunnit är under starkt hot från högern. Vi kvinnor tappar, den ekonomiska ojämställdheten ökar. Många kvinnor är idag tvingade att leva kvar i destruktiva förhållanden. Förändring i min egen status och jag är ekonomiskt till rätta.

– Ensamstående arbetarkvinnor ska inte behöva vara beroende av allmosor från samhället för att kunna sätta mat på bordet. Vi måste få löner och pensioner som det går att leva ett gott liv på. Arbetarkvinnor ska inte behöva vara piskade att leva i tväsamhet tills vi får ”träkrage”.

– Så inför demonstrationerna 8 mars vill jag säga: Ta din ilska, förtvivlan och skrik ut den på gator och torg!

Hallå där, Lisa Claesson, ny ordförande för Kvinnors organisering i Vänsterpartiet!

Vad innebär internfeminism och varför är det en viktig del av Vänsterpartiets organisering?
Vi är ett feministiskt parti och bär på en medvetenhet om att vi lever i ett samhälle där kvinnor och män behandlas olika och hur det även avspeglar sig i vårt parti, precis som på alla platser i samhället. Genom internfeministiskt arbete och förståelse kan vi skapa en mer jämställd partiorganisation som får fler kvinnor att organisera sig.

Vad kommer vara viktiga områden att arbeta med framöver i det internfeministiska arbetet?
Vi har en valrörelse framför oss som innebär olika processer i partiet med förberedelser. Det handlar om allt från konkret kampanjplanering, anställningar, listsättningar och mycket mer. Den typen av processer ska vi tillsammans se till att det blir så schysst som möjligt och att vi slipper patriarkala mönster. Det gynnar kvinnor och får fler kvinnor att vilja delta i arbetet, ta plats i valrörelsen, kandidera osv. En viktig uppgift vi har framför oss blir också att arbeta med det kollektiva ansvaret i det internfeministiska arbetet. Hela styrelser bär på ett ansvar och valberedningar givetvis. Det är inte så att man väljer en ansvarig person och sen ska den göra jobbet. Det tror jag vi behöver konkretisera mer.

Vilka konkreta åtgärder har Vänsterpartiet vidtagit för att motverka patriarkala strukturer internt?
1990 införde Vänsterpartiet, som det första politiska partiet i Sverige, könskvotering. I stadgarna står: "Kvinnor skall vara representerade i valda organ och på förtroendeposter med minst 50% om inte synnerliga skäl förhindrar detta. Om synnerliga skäl anförs ska särskilt beslut om detta fattas och skälen antecknas till protokollet". Utöver

Lisa Claesson, ny ordförande för Kvinnors organisering i Vänsterpartiet!

det är vi lite kända för de separatistiska träffarna vi har inför olika möten. Det handlar om att vi arrangerar könsseparatistiska möten inför årsmöten, kongresser och andra typer av möten. Syftet är att få så schyssta och bra möten som möjligt och motverka onödiga härskartekniker. Men vi arbetar även med barnpassning, vilket förstås gynnar kvinnor som ofta får ta mer ansvar för barn och därmed har svårare att organisera sig om det inte finns barnpassning.

Vad har vi lärt oss i samtal med kvinnor som lämnat sina uppdrag i

partiet? Finns det specifika mönster eller orsaker?
Att vara förtroendevald och kvinna i Vänsterpartiet idag är inte alltid lätt. Det finns definitivt patriarkala mönster som drabbar kvinnor med förtroendeuppdrag hårdare än män. Vi vet att exempelvis ryktesspridning drabbar kvinnor i större utsträckning än män. Som kvinna kan du lätt bli dubbelstraffad.

Du ska stå ut med mer skit än det män får eller så väljer du att lyfta problemet och då anses du vara känslig eller vek. Det är sånt här vi tillsammans behöver förändra.

Internationella kvinnodagen i Malmö, 8 mars 2025

Tema: Frihet, Liv, Jämlikhet / Huvudparoll: "Varje kvinna har rätt till liv!"
Situationen för kvinnor världen över präglas av pågående krig, konflikter och våld. Under de senaste 15 månaderna har kvinnor i Gaza och Libanon uthärdat bombregn, svält och förödelse. Många har också tvingats bevittna hur deras nära och kära dödas och lemlästas av israelisk militär. Men också i andra krigshärjade områden, såsom Kurdistan, Kongo och Sudan, är kvinnor särskilt utsatta. I Iran och Afghanistan förs alltså en kamp för kvinnors frigörelse – för kvinna, liv och frihet.

Kvinnors liv och frihet är i fara även i västvärlden och i Sverige, där reaktionära, högnationalistiska rörelser utmanar aborträtten och hotar att inskränka

kvinnors rättigheter. Överallt finns män som tar sig rätten att bestämma över kvinnors kroppar och liv, i samhället såväl som i hemmet. År 2025 är det oacceptabelt. Vi måste stå upp för oss själva och varandra och agera för alla kvinnors rätt till ett liv i frihet och jämlikhet.

Under årets 8 mars uppmärksammar Vänsterpartiet Malmö och Ung Vänster alla kvinnor som har fallit offer och fortsätter att falla offer för förtryck, krig och våld. Det är med en internationalistisk anda som vi uppmanar Malmöborna att gå ut på gatorna den 8 mars under parollen: "Varje kvinna har rätt till liv." Vi uppmanar dig att gå med oss i demonstrationen – för att visa att alla människor har rätt till ett liv värt att leva. Och för att varje kvinna har rätt till liv.

Program för dagen:
Kl. 11.00–13.00: Brunch med skapande workshop och barnaktiviteter, Biograf Panorama. Vi bjuder alla som vill vara med och uppmärksamma internationella kvinnodagen på vegetarisk brunch, en skapande konstworkshop och barnteater. Under temat Kvinnor broderar för fred kommer alla gäster att ha möjlighet att skapa sitt eget broderi och dockor genom att använda återvunnet material och måla med olika färger. Samtidigt kommer en grupp Ung Vänster-aktivister att framföra teater för barn (och vuxna).

Kl. 14.30: Demonstration med tal och musik, samling vid Gustav Adolfs torg, tåget avgår kl. **15.15** till Möllevångstorget. Talare från Vänsterpartiet Malmö: Hanna Gedin, Nina Jakku, Halimo Nuur. Andra organisationer med talare: **Ung Vänster Östra Malmö, Ung Vänster Västra Malmö, Palestinagrupperna i Södra Sverige, Iran Protest m.fl.**

Musik: Syriska kören Haneen, Bateria Malmö
Konferencierer: Tove Karnerud (Vänsterpartiet Malmö) och Ester Lundgren

Kl. 18.00: Filmvisning – Sanna från Nablus, Biograf Panorama – fri entré! Först till kvarn. Fribiljetter hämtas ut från kl. 17.30 på Panorama.

Vänsterpartiet Malmö på Feministisk Festival!
Den 1 mars kl. **11.00–16.00** hålls Feministisk Festival på STPLN (Malmöhusvägen 5). Vänsterpartiet kommer att vara där under dagen och bidra till festivalen med en konstutställning av Belgica Castro Fuentes samt en skapande workshop och ett bokbord.

Fira internationella kvinnodagen – 8 mars med Vänsterpartiet

Burlöv

Den 8 mars bjuder Vänsterpartiet Burlöv traditionsenligt in till ett gemensamt bio-besök. I år tänker vi gå på Bio Panora och se Santosh. Filmen startar 20.00 och vi vill gärna ha ert svar att ni kommer senast 28 februari så att vi kan boka biljetter. Svara till kerstin.liden@burlov.se

Helsingborg

Se ruta.

Hässleholm

Vänsterpartiet är på stan under förmiddagen för att träffa medborgare, prata politik och dela ut nejlikor. Ytterligare information kommer på V Hässleholms sociala medier (Facebook och Instagram).

Kristianstad

Feministiskt självförsvar i samarbete med Ung Vänster på partilokalen, Norretullsvägen 15. Mer info kommer på kristianstad.vansterpartiet.se.

Lund

Manifestation på Botulfsplatsen kl 13–14. Röda Kapellet har arrang-

emang i Botulfs hörnan (Stadshallen – ingång från Botulfsplatsen) kl 14–16.

Malmö

Se helsida.

Simrishamn

Vänsterpartiet finns på Stortorget i Simrishamn mellan klockan 11.00 och 13.00 och bjuder bland annat på sång och musik, boklotteri samt informationsmaterial från ”Kvinnajouren på Österlen”.

Tomelilla

Vänsterpartiet Tomelilla delar ut nejlikor till kvinnorna i Tomelilla från kl.11. Vi delar också ut flygblad.

Ystad

Arrangemang i samarbete med Ung Vänster. Tid och plats är skrivande stund inte klara. Se vidare på Vänsterpartiet Ystads Facebook-sida.

Ängelholm

Vänsterpartiet Ängelholm delar ut blommor till så många som möjligt på Stortorget i Ängelholm kl 10 – 13.

8 mars Internationella kvinnodagen i Helsingborg

Facklig styrka & kreativitet

13:00–15:30 Plats: ABF, Helsingborg, Södergatan 15
 • Fackliga samtal – organisering, segrar & framtid
 • Skapande & hantverk – sticka, virka & gör något med händerna. Material kommer att finnas att låna.
 • Inspireras av konstutställning med Belgica Castros verk
 • Bokbord med föreningar i Helsingborg
 • Soppa, kaffe & gemenskap – vi bjuder!

15:00 | Gemensam avmarsch till demonstration för Palestina på Gustav Adolfs torg. Vi sluter upp för Internationell solidaritet.

17:00 | Feministiskt självförsvar med Ung Vänster. Plats: ABFs lokaler, Södergatan 15.

Ingen anmälan behövs – kom som du är!

Obs. Programmet kan komma att uppdateras på hemsida, Instagram, Tiktok och Facebook
 Vänsterpartiet Helsingborg, Ung Vänster och ABF Helsingborg

Vi står mitt i en sjukvårdskris. En sjukvårdskris som i grunden är en personalkris. Där bristen på bra arbetsvillkor gör att människor väljer att lämna vården. Stressen och den ständiga pressen leder till ökad sjukfrånvaro och att vårdpersonal inte får den återhämtning de behöver.

Werner Petersson, ersättare i Sjukhusstyrelsen, Helsingborg

Hög tid för kortare arbetsdag i vården!

Den 8 mars samlas vi på internationella kvinnodagen under parollen ”Lön att leva på – tid att leva.” För oss i Vänsterpartiet är detta inte bara en slagkraftig slogan, utan en vision för en mer rättvis arbetsmarknad. Vi vet att kvinnor generellt har lägre löner och sämre arbetsvillkor än män, och inom vården är detta väldigt tydligt.

För oss är det självklart att vi måste ta tag i orsakerna till vårdkrisen och inte bara behandla symptomen. Personalens

situation måste förbättras i grunden om vi ska kunna möta behovet av sjukvård både på kort och lång sikt. Det behövs en politik som sätter människor i fokus och bygger en sjukvård där anställda inte blir sjuka av att jobba.

För det finns lösningar. Kortare arbetstid är en av dem. Runt om i Sverige har försök visat tydliga resultat: färre sjukskrivningar, mindre övertid, ökad produktivitet och en mer attraktiv arbets-

plats. Erfarenheterna visar att kortare arbetsdagar inte bara förbättrar arbetsmiljön för personalen. Det gör också vården bättre och mer effektiv.

Samtidigt är ett av de vanligare motargumenten att det skulle bli för dyrt. Men stämmer det verkligen? I Region Östergötland genomfördes nu ett försök där en avdelning med cirka 180 anställda fick kortare arbetstid. Resultatet? Lönekostnaderna ökade med mindre än 1 procent per år. Samtidigt minskade kostnaderna

för sjukskrivningar, övertid och personal-omsättning. Vi har råd som samhälle att satsa på en frisk och utvilad vårdpersonal.

Därför vill jag att i sjukhusstyrelsen i Helsingborg lägga ett initiativ för att börja korta arbetstiden på en avdelning där behovet av bättre arbetsmiljö är stort och där personalen är positiv till att delta. Vi vet att detta kan genomföras utan att spräcka budgeten. För det har redan gjorts på andra håll.

Som ersättare i Sjukhusstyrelsen har jag ingen formell rösträtt och kan inte själv lägga förslag. Men om en av de ordinarie ledamöterna i oppositionen är frånvarande vid ett möte, kan jag kliva in och få samma rättigheter som en ordinarie ledamot. Om det händer, är jag redo att lägga initiativet.

Vänsterpartiet har få mandat i Helsingborgs sjukhusstyrelse, men vi tar varje tillfälle att driva förslag som förbättrar vården och arbetsmiljön.

Att kämpa för kortare arbetstid i vården handlar om mer än arbetsmiljö. Det handlar om livskvalitet. Rätten till återhämtning. Rätten att ha energi kvar till familj, vänner och fritid efter jobbet. Det handlar om att bygga en sjukvård där personalen orkar, vill stanna kvar och där fler vill börja arbeta.

Werner Petersson, ersättare i Sjukhusstyrelsen, Helsingborg

Kvinnor som behandlas av kvinnliga läkare rapporterar oftare att de känner sig mer förstådda och bekväma att prata om sina hälso-problem än de som får hjälp av en manlig läkare. Ett mer lyhört bemötande gör att patienten känner sig mer bekväm i att dela med sig av information som kan göra att diagnosen blir mer exakt ställd och behandlingen bättre.

Kvinnor får bättre vård av kvinnliga läkare – och av manliga läkare med döttrar

Att det finns ojämlikhet inom vården är sedan länge belagt. Nu finns det två nya studier som dels har undersökt hur läkarens kön påverkar utfall för patienten, dels om läkarens familjesituation påverkar. Det visade sig ge utslag. Resultaten stärker kunskapen om hur vård inte bara handlar om medicin, utan också påverkas av könsroller och de samhällsnormer vi lever i.

Kvinnliga läkare och kvinnliga patienter: Förståelse som gör skillnad

Enligt en studie från David Geffen School of Medicine vid UCLA får kvinnor bättre vård när de behandlas av kvinnliga läkare. Det syntes tydliga skillnader både i dödlighet och sjukhusåterinläggning – det fanns 8,15 % dödlighetsrisk med en kvinnlig läkare jämfört med 8,38 % risk med manlig läkare. Skillnaden för manliga patienter var mindre men närvarande: 10,15 % med kvinnlig läkare och 10,23 % med manlig. Samma mönster syntes vid återinskrivning på sjukhus.

Varför? Troligen för att kvinnliga läkare förstår sina kvinnliga patienter bättre. De delar samma könsidentitet och har, förmodligen, liknande erfarenheter av att vara kvinnor i ett samhälle där vi ofta blir nedvärderade eller misstrodda när det gäller vår hälsa. Det är belagt att kvinnors symtom oftare avfärdas som inbillning (eller psykiska istället för fysiska), vilket gör att kvinnor riskerar att inte få rätt behandling.

Ytterligare en anledning kan finnas i kommunikationen: att ett mer lyhört bemötande gör att patienten känner sig mer bekväm i att dela med sig av information som kan göra att diagnosen blir mer exakt ställd och behandlingen bättre. Kvinnor som behandlas av kvinnliga läkare rapporterar oftare att de känner sig mer förstådda och bekväma att prata om sina hälsoproblem än de som får hjälp av en manlig läkare. Det handlar inte bara om att få medicinsk behandling, utan också om att känna sig lyssnad på och respekterad. I ett samhälle där kvinnor fortfarande bokstavligen kämpar för att få sina röster hörda, blir den typen av stöd och förståelse ännu viktigare.

Varför? Troligen för att kvinnliga läkare förstår sina kvinnliga patienter bättre. De delar samma könsidentitet och har, förmodligen, liknande erfarenheter av att vara kvinnor i ett samhälle där vi ofta blir nedvärderade eller misstrodda när det gäller vår hälsa.

”

Manliga läkare med döttrar ger bättre behandling till kvinnor – och räddar fler kvinnors liv

En annan ny undersökning har också visat att manliga läkare ger bättre vård till kvinnliga patienter om de själva har en dotter. Det är en dansk studie som har undersökt befolkningsregistrets noteringar om diagnoser och dödsorsak samt vilken läkare man varit behandlad av.

Resultaten pekar på att risken att dö i kvinnorelaterad cancer minskar om ens manliga allmänläkare har döttrar. Det syns än större skillnad om han har flera. Det var hela 5,5 % lägre risk att

dö av bröstcancer eller gynekologisk cancer om allmänläkaren hade döttrar, och även här verkar förklaringen ligga i kommunikation och att ta symptom på allvar. Männen med flera döttrar ställde tidigare diagnoser, ofta när patienten var i en yngre ålder och remitterade snabare, vilket ökar chansen för en lyckad behandling.

Det handlar dock inte om att fäder till döttrar automatiskt blir bättre läkare för kvinnor. Men - det syns skillnader i hur manliga läkare bemöter kvinnor baserat på personliga erfarenheter. Studien pekar på en intressant dimension: att föräldraskap kan förändra våra perspektiv på kön och relationer, även på arbetsplatsen.

Strukturella problem mer än individuella val

Det resultaten pekar på handlar inte bara om individuella egenskaper hos läkare – utan ger förklaringar till strukturella problem i vården och i samhället i stort. Vården är inte könsneutral, och många av de utmaningar som kvinnor möter speglar de bredare maktförhållandena i samhället. Vi lever i ett samhälle där kvinnor ofta inte tas på allvar, där vår hälsa nedvärderas och där män, i synnerhet, har haft mer makt över vården. Även om vi ser goda exempel i hur läkare bemöter sina patienter oavsett kön är det inte tillräckligt för att lösa de strukturella problem som finns.

Lösningen för att ge en jämlik vård stavas därför inte ”fler kvinnliga läkare”. Det behövs en bredare förändring där könsroller och maktstrukturer inte bara syns på individnivå, utan också på institutionell nivå. Utan ett mer jämställt samhälle kommer vi inte att se en mer jämlik vård.

Text: Emma Eliasson Åström

Feminism är en central del av Vänsterpartiets politik, och kampen för jämställdhet pågår varje dag i kommuner, regioner och på riksnivå. Vi har pratat med några av våra företrädare i Skåne om vad som fick dem att engagera sig politiskt, vilka feministiska frågor de driver idag och vilken reform de ser som viktigast för att skapa ett mer jämställt samhälle.

Anfal Mahdi
Kommunalsråd, Malmö

Jag arbetade som vårdbiträde inom hemtjänsten i Malmö och jag hade en dålig arbetsmiljö och ännu sämre lön. Jag arbetade timmar och fick ofta hoppa in som vikarie, men trots att jag ville arbeta 100% fick jag inte det. Mina kollegor var precis lika frustrerade som jag över att äldreomsorgen inte var bra och arbetsmiljön var ohållbar. Samtidigt såg många inte grundorsaken utan skylld problemerna på invandringen.

När kriget i Syrien bröt ut såg jag hur Malmö slöt upp i solidaritet medan det politiska landskapet blev allt mer rasistiskt. Jag hade också vuxit upp med att Vänsterpartiet alltid anordnade solidaritetsmanifestationer för Palestina, och jag kände att partiet satte ord på det jag såg behövde förändras i samhället. Det var där jag hörde hemma.

Jag skolade om mig och blev socionom, och när jag började arbeta inom socialtjänsten insåg jag ännu mer hur mycket vänsterpolitiken behövs. Det handlar inte bara om hur socialpolitiken bedrivs,

Anfal Mahdi

utan också om att socialarbetare ska ha rätt villkor för att kunna göra sitt arbete. Under min utbildning lärde jag mig om sociala problem och hur man kan förebygga att de uppstår och jag insåg att receptet var just vänsterpolitik. Som kommunalsråd i Malmö finns det

mycket feministisk politik att driva. För mig innebär en aktiv feministisk politik att satsa på välfärden och förbättra villkoren för de kvinnor som bär upp den. När jag bråkar för mer pengar till äldreomsorgen eller för att avskaffa minutstyrningen inom hemtjänsten så innebär det också att förbättra arbetsvillkoren för kvinnorna som jobbar där. När vi vill minska barngrupperna inom förskolan och skolan och när vi vill korta ner handläggningstiderna inom socialtjänsten så går det inte att bortse från att det är arbetsplatser som domineras av kvinnor.

Om vi på riktigt vill förändra samhället i en mer jämställd riktning måste vi också förändra det ekonomiska systemet. Det kanske låter som ett märkligt svar men det är nog den förändring som hade banat väg för ett mer jämställt samhälle. Att vi fördelar pengarna i samhället rätt, så att de går till vår välfärd som mestadels bärs upp av kvinnor. Det skulle innebära mer personal till vården, äldreomsorgen, inom socialtjänsten och andra områden där kvinnor arbetar.

Nina Jakku
Kommunalsråd, Malmö

Jag kommer från en familj som alltid varit aktiv inom arbetsrörelsen. Politiska frågor har därför funnits med mig hemifrån. När jag sedan började på folkhögskola i slutet av 90-talet och blev jag medveten om maktförhållandena mellan det globala nord och syd. Det blev startskottet för mitt mer aktiva engagemang, och jag gick med i antiglobaliseringsrörelsen.

I kommunpolitiken ligger det nära till hands för mig att driva frågor om att se till att förbättra arbetsvillkoren och arbetsmiljön i våra kvinnodominerade yrken. Vi ser hur kraven på personalen ständigt

Jenny Björklund Hansson

ökar, medan resurserna inte följer med. Det måste vi se till att ändra på.

Det är svårt att välja en enskild reform som skulle göra störst skillnad för jämställdheten. Hela det ekonomiska system vi har idag styr väldigt många faktorer som påverkar kvinnors liv och hälsa negativt. Det orsakar stress på arbetsplatser, löner och pensioner som inte går att leva på, otillräckligt fokus på kvinnors hälsa, ekonomiskt beroende och så vidare. Det jag ser skulle behöva hända för att förbättra jämställdheten i samhället är ett annat ekonomiskt system, med en annan fördelningspolitik.

Helena Falk Kommunalråd, Lund

Jag blev medlem efter valet 2010 när alliansen återigen tog makten. Jag blev väldigt upprörd av att de gav sig på socialförsäkringssystemet, a-kassan och sjukförsäkringssystemet. Den trygghet som byggts upp i Sverige nedmonterades ganska snabbt och med fruktansvärda konsekvenser för många människor. Sedan dess har jag varit aktiv både i föreningslivet och i kommunpolitiken.

Kommunen är arbetsgivare för stora kvinnodominerade yrkesgrupper, och det ger oss möjlighet att bedriva feministisk politik i praktiken. Vi har fått igenom en stor lönesatsning på 10 miljoner kronor till undersköterskor och stödassistenter i Lund. Vi har också drivit igenom extra resurser till

Helena Falk

förskolan, bland annat för mindre barngrupper och arbetskläder till personalen. En annan satsning vi lyckats med, som kanske är liten men ändå viktig, är att vi infört

gratis mensskydd i skolor och på kultur- och fritidsförvaltningens lokaler. Det är roligt att vi kunde se till att det blev verklighet för jag vet att många ungdomar har arbetat för det ute på skolorna.

För att skapa ett mer jämställt samhälle behöver vi en bättre ekonomisk fördelningspolitik. Idag föreslår regeringen på löpande band skattesänkningar för sina rika kompisar och Sverige är tyvärr ett skatteparadis för den som har kapital. Vanliga människors löner hänger inte ens med i el- och matprisernas utveckling. Ändå tar regeringen bort gratis tandvård för unga och står helt passiva när räntan höjs så att vanliga arbetande människor knappt har råd att bo kvar i sina hem.

Alexandra Thomasson Regionråd, Skåne

Jag har alltid varit politiskt engagerad och har länge påtalat rasism, sexism och homofobi i olika sammanhang. Men det var först när jag läste folkhälsouvetenskap på högskolan som jag på allvar började sätta mig in i politiken. Jag såg hur ojämlikheter påverkar samhället och människors hälsa. När SD kom in i riksdagen 2010 växte min politiska ilska, och när de blev ännu större efter nästa val insåg jag att jag måste engagera mig mer aktivt. Jag började med att söka medlemskap och ett tag efter det vågade jag mig iväg till ett välkomstmöte för nya medlemmar. Därefter har mitt engagemang vuxit för varje år och jag nyper mig fortfarande i

Alexandra Thomasson

armen när jag tänker på min resa och det privilegiet jag har att få jobba med politik på heltid.

Den största feministiska frågan i regionpolitikern idag handlar om vårdpersonalens arbetsvillkor och arbetsmiljö – och de allra flesta inom vården är kvinnor. Vi måste ge dem bättre förutsättningar att orka och vilja stanna kvar. Samtidigt måste vi säkerställa att alla kvinnor får den vård de har rätt till, bland annat genom screening och förebyggande insatser mot kvinnosjukdomar. Ingen kvinna ska behöva vara orolig för att inte bli tagen på allvar i sjukvården.

Den ekonomiska politiken är grunden för ett jämställt samhälle. Vi måste bryta upp den könssegregerade arbetsmarknaden, minska inkomstskillnaderna och beskatta kapital rättvist. Utan det kommer vi aldrig att uppnå verklig jämställdhet.

förslag på extra ekonomiskt bistånd vid jullovet och skollunch under sommarloven. Ekonomin är en otrolig stressfaktor för många kvinnor, och vi måste göra mer för att avlasta dem.

Om jag får välja en enda reform som skulle göra störst skillnad för jämställdheten, så är det sex timmars arbetsdag. Det skulle ge många kvinnor som drar ett tungt lass, mer tid för återhämtning, gjort deltidsarbete till heltidsarbete och kunna ge rum åt fler i arbetslivet. Jag älskar Simone de Beauvoir ord ”Det var inte för att förslava sig under arbetets bojor som kvinnan bröt sig fri från hemmets bojor.”, det säger mycket även i vår tid om kvinnors position i arbetslivet.

Jenny Björklund Hansson

unga tex inom kulturskolan är några av de förslag vi lagt fram. Vi har också lagt

Inför kortare arbetsdag för att:

- Det är hög tid att ta tag i orsakerna till personalkrisen i sjukvården och inte bara behandla symptomen.
- Skapa en sjukvård som är rättvis och jämställd.
- Utvilad och fokuserad personal får bättre förutsättningar och blir mindre benägna att göra misstag.
- Fler ska vilja arbeta inom sjukvården, och de som redan arbetar där ska ha ork och vilja att stanna kvar.
- Det är så vi säkerställer världens övergripande kvalitet.

Myter om kortare arbetsdag

1. Det skulle kosta för mycket.

Försöken som gjorts visar att de faktiska kostnaderna för varje avdelning blir låga. Samtidigt minskar kostnader för sjukskrivningar, övertid och personalomsättningar. Vi har råd som samhälle att se till att vi har en frisk och utvilad vårdpersonal.

2. Vårdköerna skulle växa

Tvärtom. Personal som får ordentlig med dygnsvila är piggare och gör ett bättre jobb. Det tillsammans med möjligheterna för fler och kortare pass visar försöken att vi får ut mer vård, inte mindre.

3. Det skulle leda till personalbrist

Vi har redan personalbrist idag, på grund av en dålig arbetsmiljö. Att korta arbetstiden är en lösning på arbetsmiljöproblemen som idag gör att många väljer att lämna sjukvården. Försök med kortare arbetsdagar visar också att arbetsplatser får lättare att rekrytera och färre slutar.

4. Vi behöver fler arbetade timmar i sjukvården, inte färre.

Det är inte mängden arbetade timmar som avgör kvaliteten i vården, utan hur effektiva och fokuserade våra medarbetare kan vara under sin arbetstid. Försöken som gjorts med kortare arbetsdagar visar att personalen är bättre utvilad, får en bättre balans mellan arbete och fritid, blir mer produktiva och mindre benägna att göra misstag.

5. Kvaliteten för patienterna skulle minska.

Tvärtom. Försöken visar att personalen blir mer utvilad, får en bättre arbetsmiljö vilket ger mer energi och fokus, vilket i sin tur gör att de kan ge bättre vård och tillbringa mer tid med patienterna.

ILLUSTRATION: MALIN SKOBERG NORD

Ola optimist trots trögt motstånd i lönerörelsen

Arbetstidsförkortning och låglönesatsning. Kraven är desamma som vid tidigare lönerörelser. Men varje extra krona kostar, och frågan om arbetstiden har LO lagt i malpåse. Ändå ser **Ola Brunnström**, lokförare och facklig förhandlare för Seko Pågatågen, försiktigt optimistiskt på framtiden.

–Se på utvecklingen inom Byggnads, säger han. Där drar man nu igång gräsrotsstudier i hela förbundet.

Som tidigare huvudskyddsombud i Seko Pågatågen vet han att gräsrotsaktivism har avgörande betydelse. Det var tack vare denna hans arbetsköpare tvingades dra tillbaka sitt hot om uppsägning av honom för några år sedan (se artikel nedan).

Väcker hopp

Radikaliseringen i Byggnadsarbetarförbundet väcker därför hopp liksom samarbetet i 6F där fackförbunden Byggnads, Seko, Elektrikerna, Målarna och Fastighets ingår.

Samarbetet, sa Johan Lindholm, dåvarande ordförande i Byggnads, syftar bland annat till att sätta press på socialdemokratin för förbättrad sjukförsäk-

ring, trygga jobb och en värdig pension.

Och kanske en arbetstidsförkortning? Lindholm har sedan dess blivit LO:s ordförande, men landsorganisationen har valt att hänskjuta frågan till en arbetsgrupp.

Norm 40 timmar

–Det innebär att arbetstidsfrågan i

princip är död för denna gång, säger Ola Brunnström.

Inom hans eget område är normen fortfarande 40 timmars arbetsvecka, och sänkt arbetstid med bibehållen lön efterlängtat hos en majoritet av medlemmarna.

–Bland dem som tjänar minst finns en rädsla att förlora ekonomiskt på en sänkning, påpekar Ola.

Lönehöjningar kan ätas upp av inflationen. Minskad arbetstid är vunnen tid oavsett vad som händer senare. Den kan dessutom krympa gapet mellan deltids- och heltidsanställda. För lönenivån är lika viktig som någonsin tidigare.

Kliva över knäet

–Vi har ett ”knä” på 28 000 kronor.

Alla som ligger under denna summa ska ha samma belopp i kronor. Men för

varje krona vi tar in där drar man bort en annan någon annanstans, säger Ola Brunnström.

Och då handlar det om ett annat slags knä, ett som trycker nedåt snarare än uppåt: det så kallade Märket, den procentsats som Metall och Svenskt Näringsliv kommer överens om.

Där stöter många lönearbetare i taket.

Text och foto: Per Längby

Talat Bhat och Alex Veitch förstod tidigt att den föreslagna hyvlingen vid Pågatågen hade stor principiell betydelse. Deras film Segertåget hade premiär på Göteborgs filmfestival i januari.

Segertåget visar hur arbetsköparna kördes över

I slutet av 60-talet följde filmteamen strejkande arbetare i Malmfälten och andra protesthärdar. Filmen blev gav röst åt upproren. Femtio år senare tvingas filmarna utomlands för liknande reportage. Tills Segertåget körde över arbetsköparna hos tågoperatören Arriva.

Filmteamet Råfilm i Malmö lystrade extra när man fick höra talas om den planerade hyvlingen av arbetstider för medarbetarna på Pågatågen.

–Vi förstod att det skulle kunna innebära en inkomstförlust för enskilda på uppemot 6 000 kronor i månaden, berättar Alex Veitch som tillsammans med Talat Bhat greppade kamerorna och tog sig till Malmö C.

Varslat Ola

Där hade arbetsköparen Arriva precis varslat huvudskyddsombudet Ola Brunnström om uppsägning sedan han uppmant medlemmarna i Seko att inte vara rädda för motparten. Det är denna, skrev han, som ska vara rädda för de anställda.

300 medarbetare hade då vägrat skriva under dekretet om hyvling. Endast 18 skrev på. Inne hos arbetsköparen hade Ola Brunnström tagit med sig en facklig företrädare från Seko. Utanför samlades

Vi hade ju förstått att villkoren för de anställda försämras för varje ny upphandling och ville göra något på detta.

”

hans fackliga kamrater i solidaritet med sitt huvudskyddsombud.

Uppsägningen drogs tillbaka.

Sämre villkor

–Vi hade ju förstått att villkoren för de anställda försämras för varje ny upphandling och ville göra något på detta, säger Alex Veitch. Den här händelsen gav oss chansen att gestalta det.

Den fackliga pågatågsklubben hade också förberett sig. I två års tid hade medlemmarna diskuterat hyvling och lönedepressning. När arbetsköparen väl la fram sina förslag på sänkt arbetstid och krympt lön var man beredd.

Filmen Segertåget, hur tågpersonalen backade varandra, hade premiär på Göteborgs filmfestival.

Text och foto: Per Längby

För oss är jämställdhet och arbetsmiljö inte tomt snack

Arbetsmarknaden är i flera avseenden könssegregerad i Sverige. Gemensamt för kvinnodominerade yrken är de kännetecknas av att vara så kallade kontaktyrken, vilket ofta leder till högre psykisk och fysisk belastning än i andra delar av arbetsmarknaden. De kännetecknas också ofta av lägre löner, hög personalomsättning, hög sjukfrånvaro, stressrelaterad ohälsa, rekryteringssvårigheter samt små möjligheter att påverka sin arbetssituation.

En stor del av förklaringen till att det blivit så ligger i att Sverige genomför extrema nyliberala experiment inom kvinnodominerade välfärdsverksamheter. New Public Management styrning och marknadsskola hör givetvis inte hemma i dessa sammanhang, men utgör ändå ofta verktyg genom vilka dessa verksamheter styrs. Ett omfattande problem är att det ständigt saknas en balans mellan krav och resurser, detta särskilt inom kvinnodominerade arbeten.

Den nyliberala ekonomin och styrningen förverkligas delvis genom regeringens budget, som återkommande tilldelar mindre pengar till välfärdsverksamheter än verksamheternas behov visar. När kommuner, såsom Malmö stad, sedan inte kompenserar lokalt utan istället

administrerar regeringens nedskärningar uppstår ohållbara situationer i kommunens verksamheter och återigen alldeles särskilt i de kvinnodominerade.

Kommunens överordnade dokument för styrning är budgeten. I budgeten lägger politiker mål, som sällan är direkt mätbara. Det leder till att personal som arbetar inom verksamheterna får ökade otydliga krav. Med otillräckliga budgetar blir också de konkreta kraven som lagar (t.ex. Skollagen, Socialtjänstlagen osv.) stipulerar svåra eller omöjliga att nå.

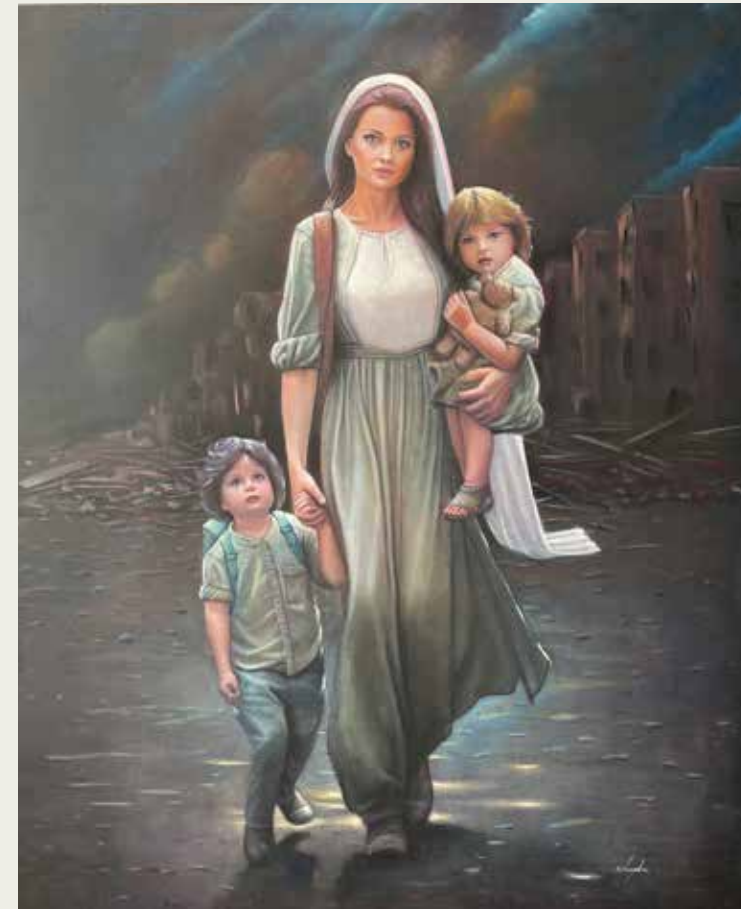
De senaste årens nedskärningar i Malmö stad har bland annat lett till att många elevassistenter sagts upp, vilket ökat undervisande lärares arbetsbörda. I många år har hemtjänsten arbetat med så kallade minutscheman. Styret har lovat att avveckla minutscheman, men det som nu istället ligger på förslag är att omfattande delar av hemtjänstens insatser läggs på den så kallade marknaden. Det utgör en klassfråga för brukare, där risken finns att bara den som har råd får hjälp med städning, tvätt, inköp. Alternativt får brukare med lägre pensioner avstå annat för att få hjälp med livsuppehållande insatser såsom inköp. Utöver det riskerar det föreslagna nya systemet att öka hemtjänstpersonalens arbetsbelastning. Inom förskola

omöjliggör budgeten att minska barngruppers storlek. Detta är ett omfattande arbetsmiljöproblem. Det är också inom dessa yrkeskategorier som sjukfrånvaron är som störst inom Malmö stad.

Frågan om den höga sjukfrånvaron är inte ny. Malmö stad uppger i varje relevant dokument att man avser att aktivt arbeta med att få ner sjukfrånvaron. Men politikerna som styr gör inte det genom att lägga budgetar som finansierar Malmös verksamhet fullt ut. Detta trots att vi vet att till exempel lärare och förskollärare lämnar sina yrken på grund av arbetsmiljön. Inför varje nedskärningsbudget skriker facken sig hesa. De politiker som styr ser dock hellre antingen skattesänkningar eller budget i balans, framför arbetsmiljö, hälsa och jämställdhet. Framför behoven hos barn och äldre i Malmö stad.

Vänsterpartiet har länge varit ensamma med att visa att det går att finansiera verksamheterna så att kraven och resurserna är i balans. För oss är jämställdhet och arbetsmiljö inte bara tomt snack, vi både vill, kan och ska åstadkomma jämställda och hållbara arbetsplatser i Malmö stad.

Nina Jakku, oppositionsråd, V Malmö
Anfal Mahdi, oppositionsråd, V Malmö
Anders Skans, gruppleadare, V Malmö

Med konsten som verktyg för frihetskampen

Mamoun Al-Shaibs konst har du kanske sett i tidigare nummer av Folkviljan, eller på någon av hans utställningar runt om i Skåne eller som väggmålning vid Gaza-rondellen i Malmö. Mamoun Al-Shaib är en framstående palestinsk bildkonstnär född i Damaskus, Syrien 1960.

Han anses vara en av de mest kända palestinska konstnärerna i Europa och världen. För tillfället är han boende i Landskrona, där han också har sin ateljé på Regementsgatan 53. Hans verk kännetecknas av en symbolisk och uttrycksfull karaktär, då han genom sina målningar förkroppsligar komplexa känslor relaterade till palestinsk identitet, lidandet av fördrivning och rätten att återvända.

Al-Shaib är en modell av en engagerad konstnär som använder sin konst som ett verktyg för att kämpa för frihet och rättvisa.

Text: Sofie Valfridsson

Trump 2.0 och den globala extremhögern

Donald Trump var USA:s 45:e president 2017 och blev nu den 47:e men idag utrustad med en aggressivare chauvinism.

De som tillhör 1% av världsbefolkningen visar honom villkorslöst lydnad, vördnad och underkastelse, bland dem Elon Musk, Jeff Bezos och Mark Zuckerberg, alla tech-miljardärer som närvarade vid invigningen. De fick sällskap av representanter från delar av den internationella extremhögern som Georgia Meloni från Italien, Javier Milei från Argentina, den tyska och europeiska ultrahögern i allmänhet. Trump vill införa storkapitalets agenda, baserad på skattesänkningar för de superrika och brutala åtstramningsåtgärder för de arbetande tillsammans med attacker på demokratiska rättigheter. På den internationella arenan har imperialismens Messias hotat att ingripa med våld i Panama för att återta kontrollen över kanalen liksom överta Grönland, kanske For a Few Dollars More – eller rentav militärt.

Det är så krigslist talar. Trots att Trump kampanjade som antikrigspresident visar han sig nu med imperialistisk aggressivitet. Det är ännu inte klart hur hans administration kommer att agera i Ukraina, där Trump tidigare smickrat Putin, och inte heller i Palestina eftersom vapenvilan är bräcklig och sker i en mycket instabil situation.

Trump har förklarat krig mot invandrare och har satt miljontals människor som bor, studerar och arbetar i USA i en olidlig ovisshet, han har iscensatt massdeportationer, repressiva åtgärder och kriminalisering. Han attackerar med en främlingsfientlig retorik som liknar högerledarnas i Europa och stärker på samma gång den latinamerikanska extremhögern. I Latinamerika plundrar amerikanska och andra imperialistiska länders företag, i allians med inhemska storföretagare och storgodsägare, naturresurser medan det finns städer som saknar dricksvatten och drabbas av följderna av klimatförändringarna.

Migranter är den internationella arbetarklassens mest utsatta skara och attackeras av en xenofobisk extremhöger som

På den internationella arenan har imperialismens Messias hotat att ingripa med våld i Panama för att återta kontrollen över kanalen liksom överta Grönland, kanske For a Few Dollars More – eller rentav militärt.

”

försöker splittra arbetarklassen genom att få amerikanska arbetare att tro att deras ekonomiska lidande är migranternas fel vilka stigmatiseras som brottslingar, narkotikahandlare eller terrorister. Bakom pratet om ”kriget mot droger” strävar Trump efter en militarisering i länderna söder om Rio Grande varför de verkliga offren är den stora folkmajoriteten. Utpekandet av kartellerna som ”internationella terroristorganisationer” förebådar en möjlig nordamerikansk väpnad aggression söder om Rio Grande.

Hänvisningarna till Kanada som USA:s 51:a stat, till Mexiko som den 52:a staten, namnändringen på Mexikanska golfen till Gulf of America och kravet på att med våld överföra Panamakanalen till USA och annektera Grönland för ”för nationell säkerhet” uttrycker den imperialistiska dekadensens brutalitet.

Text: Alex Fuentes

Hotet om att införa tullar mot resten av länderna är en nyprotektionistisk vändning som påvisar avsaknaden av en tydlig drivkraft i världsekonomin, utlöst av den växande konkurrensen med Kina på den ekonomiska och teknologiska nivån. Hotet om tullar är en möjlighet för storföretag att strunta i arbetsrättigheter, skära ner löner och öka arbetarklassens prekära situation.

Trumpismens hot syftar inte bara till att klara sig genom stormen av den amerikanska hegemonins nedgång, det syftar också till att hålla den multietniska amerikanska arbetarklassen splittrad. I Mexiko och Centralamerika finns flera kommunikationskanaler mellan arbetarklassen och migrantarbetare i USA. I förhållande till Trumps hot har president Claudia Sheinbaum i Mexiko sagt: ”Vi samordnar, vi samarbetar, men vi underordnar oss aldrig”, en retorik som får sympati bland breda delar av befolkningen. Xiomara Castro, den kvinnliga presidenten i Honduras går ett steg längre: ”Inför en fientlig massutvisning av våra bröder, skulle vi behöva överväga en förändring av vår samarbetspolitik med USA, särskilt på det militära området. Utan att betala ett öre har de i årtionden upprätthållit militärbaser i vårt territorium, vilket i det här fallet skulle förlora hela meningen att existera i Honduras.”

De arbetande i varje land behöver kämpa mot den härskande inhemska klassen som använder trumpismen i exploateringssyfte kopplat till främlingsfientlighet och rasism. Det är nödvändigt att försvara arbetarklassens och de förtrycktas enhet på global nivå och inför den imperialistiska offensiv som Trump befäller, lyfta ett tydligt antikapitalistiskt perspektiv.

Denna nödvändighet av att göra motstånd är inte poesi utan ett vapen laddat med en lovande framtid för hela mänskligheten. Det är på denna grund som parollen ”en annan värld är möjlig” kan leda till ett slut för kapitalismens elände och möjliggöra mänsklighetens fulla utveckling på alla områden.

Efter vapenvilan: Kampen för ett fritt Palestina fortsätter

Nu hetsar Trump inte bara Netanyahu att rensa Gaza och tvångsflytta palestinier till Egypten och Jordanien utan deklarerar att USA kommer att ”ta kontroll över Gaza”, kustremsan han kallar ”rivningsplats” för att förvandla den till ”Rivieran” i Mellanöstern. Det är ”det galnaste”, ”oerhört anmärkningsvärt”, heter det till och med från Försvärshögskolan. En villfarelse som förkastas i hela världen, även av USA:s allierade, men enligt Sveriges utrikesminister Maria Malmer Stenergård är det ”svårt att idag säga vad som avses”.

Trump har även återupptagit vapenleveranser och skickat nya bomber till folk-

mordsregimen. Det är en uppmaning till en allomfattande etnisk rensning och i praktiken till nya blodbad. Trump har förbjudit utbetalningar till FN:s hjälporganisation UNWRA och Israel förbjudit UNWRA att verka som varit Gazabornas viktigaste livlina hittills. Det är uppenbart att attackerna mot UNWRA och Trumps hot mot Gazas befolkning har som grundläggande mål att vaska fram en föreställning om att miljontals palestinska flyktingar inte längre finns på jordens yta. Det är ett av de farligaste ögonblicken sedan 1948.

Scener av glädjetårar över vapenvilan (15/1) mellan Hamas och Israel sedan Gaza bombats i över ett år. Eldupphör hade hela

tiden varit det viktigaste kravet från den internationella solidaritetsrörelsen med det palestinska folket. Hamas tycks se attacken den 7 oktober 2023 och det undertecknade avtalet med Israel som en framgång fast civila drabbades varför många i vänstern fördömde den. Attacken och framför allt det som hände sedan, placerade Palestinafrågan på världskartan, men priset som palestinierna fått betala är definitivt ingen framgång. Somliga tolkade vapenvilans avtal som en ”seger”. Det är dock väldigt svårt att se avtalet i Doha som en ”seger” bara för att Israel misslyckades att likvidera hela Hamas och PFLP:s ledarskap. Antalet offer, 47 000 döda, talar ett oerhört tragiskt språk.

Dödsfallen, försvunna, hundratusentals skadade, hunger och matosäkerhet för två miljoner palestinier, fördrivna, miljontals ton spillror, ofattbart materiell förstörelse och ovisshet om framtiden är ett sår som tar oerhört lång tid att läka. Det är lätt att förstå folkets glädjeyttringar, i Gaza och i resten av världen och bland anhängare till den israeliska gisslan. Folk firade och behövde få ett slut på det outhärdliga bombardemanget, som syret för att andas. Vapenvilan i ett slitet Gaza med 47 000 döda, med en ofantlig förstörelse hos en rakt igenom traumatiserad befolkning där motståndets ledarskap var praktiskt taget pulveriserat, var efterlängtat.

EU:s ledare låtsas vara ovetande om att vapenvilan under några veckor inte innebär ett slut på dödandet liksom att Netanyahu vägrar befatta sig med blotta tanken om en tvåstatslösning. Biden och Trump tävlade om att ta sig äran för vapenvilan och hävdade att båda var arkitekterna bakom ett avtal som stod stilla i drygt åtta månader tills den 15 januari 2025. En totalt frånvänd bild eftersom det var just demokraterna och republikanerna i USA:s senat som försett den sionistiska regimen med vapen som underlättat Israels massaker. Och nu Trumps bisarra utspel...

Även Irans regim talade om att avtalet var ”en seger för Gaza och en förlust för Israel”. Gaza finns praktiskt taget i ruiner. Hur ett sådant scenario kan kallas ”seger” för palestinier när allt påminner om

Det är dock väldigt svårt att se avtalet i Doha som en ”seger” bara för att Israel misslyckades att likvidera hela Hamas och PFLP:s ledarskap. Antalet offer, 47 000 döda, talar ett oerhört tragiskt språk.

”

Dantes inferno är svårt att förstå. Enligt Hamas nåddes avtalet som en följd av ett ”legendariskt motstånd” hos palestinier som har öppnat ”vägen mot förverkligandet av vårt folks strävanden efter befrielse och återvändande”. Vapenvilan innebär dessvärre inget permanent eldupphör, inte ett slut på mordandet, bara ett andrum på några veckor.

I takt med varje massaker (sjukhus, skolor, flyktingläger, infrastruktur...) som terrorstaten genomförde innan avtalet minskade stödet för kriget. FN, Human Rights Watch, Amnesty International och Internationella krigsförbrytardomstolen har varit eniga; Israels ledning gjorde sig skyldig till folkmord. Den internationellt folkmordsbrottsåtalade Netanyahu slog fast att israeliska armén skulle vända på alla stenar efter ”terrorister” i Gaza, det ledde till ett ständigt urskillningslöst mordande. Men Netanyahu underskattade motståndet. Motståndet i Gaza och den internationella solidariteten med det palestinska folket utanför Gaza och Västbanken tvingade Netanyahu in i ett avtal som hans regering var villig att ignorera i samma ögonblick det undertecknades. Under vapenvilan har Israels folkmordsregering ändå fortsatt sitt mordande och fördrivningspolitik på Västbanken.

Det makalösa motståndet i Gaza har varit heroiskt och solidaritetsrörelsen med Palestina runt om i världen enormt inspirerande. Vapenvilan är dock inte synonym med ”seger”, den öppnade en tråd av hopp och det var absolut nödvändigt utifrån infernot i Gaza. Det palestinska folkets firande visar att det motståndet lever, men mardrömmen är inte över. Palestinas framtid kan inte bero på en stråle av hopp. Kolonialism, förtryck, segregation och brott mot det palestinska folket började inte den 7 oktober 2023 och slutar inte med avtalet om vapenvila den 15 januari. Efter att avtalets första fas är över finns ingenting som hindrar den efterlyste Netanyahu att återgå till sitt folkmord och nu med Trumps öppna stöd. Efter starten av vapenvilan i Gaza riktade Israel sin militära offensiv mot staden Jenin på Västbanken som inte styrs av Hamas utan delvis av den palestinska nationella myndigheten och som är ockuperat av Israel. I skrivande stund

I takt med varje massaker (sjukhus, skolor, flyktingläger, infrastruktur...) som terrorstaten genomförde innan avtalet minskade stödet för kriget. FN, Human Rights Watch, Amnesty International och Internationella krigsförbrytardomstolen har varit eniga; Israels ledning gjorde sig skyldig till folkmord.

”

fortsätter Israels förstörelse på Västbanken och hindrar leveranser av förnödenheter på samma sätt som i Gaza. Israel har dessutom förlängt sin militära närvaro i Libanon, utöver den 60-dagarsperiod som hade angetts i vapenvilan.

Förintelsen för 80 år sedan väckte frågan om hur man ska bemöta det faktum att ett folk blir offer för folkmord. Nürnberggrättegångarna gav upphov till internationell straffrätt. Folkmordskonventionen upprättades och sedan skapades den Internationella brottmålsdomstolen som Washington hotade med sanktioner som gynnar strafffrihet för mördare som Netanyahu som Trump gratulerade i början av februari i Vita huset. Trump gick från ord till handling och den 6 februari infördes sanktioner mot Internationella brottmålsdomstolen som vill ställa Netanyahu till svars för folkmord. Det är bara en tidsfråga innan en ny stor våg av terror och fördrivning släpps loss mot palestinier. Vapenvilan i Gaza får betraktas som en paus som inte tog upp den underliggande frågan: Israels ockupation och apartheidstaten. Palestiniernas sak rör oss alla – kampen fortsätter!

Text: Alex Fuentes

Röd Glögg sluter året i Simrishamn

På Tredje Advent samlades medlemmar i Vänsterpartiet i Simrishamn för att njuta av glögg och kaffe, pepparkakor och lussekatter. Vi bänkade oss i Grillkåtan vid Tobisvik, helt nära havet. Vår musik- och sånggrupp Vänstersväng spelade och sjöng och ledde allsången.

Mycket har hänt under året och naturligtvis var det starkt fokus på EU-valet, bl a med besök av Hanna Gedin. I Simrishamn gick vi starkt framåt i valet.

Vi har flyttat till en större lokal i markplanet. Flytten har gett flera positiva effekter, bl a har vi kunnat invitera till vårt Röda Café; kom in på fika och politik.

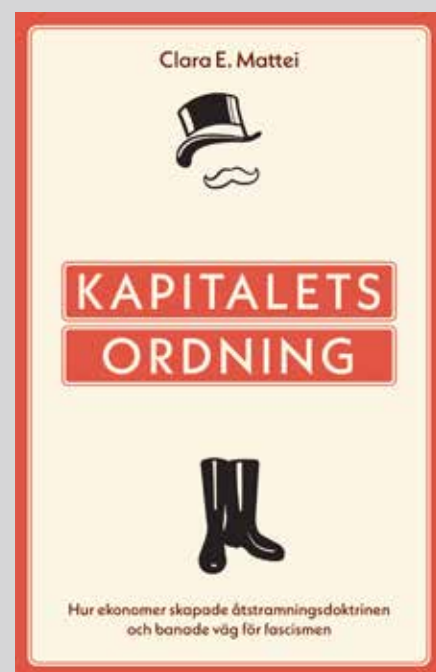
Vår Bokcirkel läser just nu Greider o Linderborg 'Populistiska manifestet'. En gång i månaden håller vi TemaMöten, härnäst med socialchefen om bl a nya socialtjänstlagen samt äldreomsorgen och i januari talar medlemmarna Mats och Sture om antisemitism samt Palestinafrågan.

Röd Pub lyser upp i vintermörkret med sång och musik samt Stures knepiga quiz. Röd Lördag har vi hållit flera gånger på Stortorget bl a inför EU-valet.

För Vänsterpartiet i Simrishamn
Ingemar Hansson

Om åtstramning som vapen och varför det inte finns ekonomiska naturlagar: En essä om kapitalismens försvarsmekanismer

Clara Mattei, ekonomihistoriker och professor vid University of Tulsa, utmanar i sin bok *The Capital Order: How Economists Invented Austerity and Paved the Way to Fascism* (2022) den vanliga uppfattningen om kapitalism som styrd av ”naturlagar”. Hon undersöker hur åtstramning (austerity) blev ett globalt verktyg för att stärka kapitalismens makt efter första världskriget.

Historiskt har ekonomer ofta betraktat kapitalismen som ett system som styrs av naturliga ekonomiska lagar, ofta till arbetarklassens nackdel. Mattei blickar tillbaka på åren 1917-1922, då statens ökade kontroll under första världskriget visade att ekonomiska system kan förändras genom politiska beslut. Efter kriget utmanade arbetarklassen och staten dessa ”naturlagar”, men den kapitalägande klassen motsatte sig förändringarna.

Under två internationella konferenser, i Bryssel (1920) och Genua (1922), mobiliserade ekonomiska eliter för att motverka arbetarklassens krav på reformer. Resultatet blev en global motoffensiv där åtstramning blev centralt för att återställa kapitalismens dominans.

Åtstramningens tre huvudformer – skattemässig, monetär och industriell – syftade till att försvaga arbetarklassens makt. Skattemässig åtstramning innebar nedskärningar i välfärden och högre skatter för massorna, monetär åtstramning höjde räntorna och försvårade kapitalåtkomst, medan industriell åtstramning minskade arbetstagarnas förhandlingsstyrka. Trots att detta minskade efterfrågan och därmed kapitalisternas vinster, var syftet inte att öka vinsterna utan att krossa arbetarklassens politiska ambitioner.

Genom ekonomer och teknokrater framställdes åtstramningen som en nödvändig lösning för att undvika ekonomisk kollaps. Detta skapade en ideologisk koppling mellan ekonomiska experter och politiska beslut, vilket i praktiken frigjorde ekonomin från demokratisk kontroll. Ett exempel på detta är skapandet av oberoende centralbanker.

Effekten av åtstramning var förödande för arbetarklassens framsteg. På kort tid förlorade arbetare och lägre tjänstemän de sociala och ekonomiska förbättringar som uppnåts under krigets statliga styrning, vilket ledde till en återgång till de ojämlikhetsnivåer som fanns före kriget. Denna utveckling bidrog till fascismens och nazismens framväxt.

Mattei påpekar att åtstramningen hade liknande effekter i både demokratier och auktoritära regimer, genom att kapitalägarnas kontroll över ekonomin bevarades på bekostnad av arbetarklassens välfärd och politiska makt. Efter andra världskriget följde en period av sociala reformer som förbättrade levnadsstandarden för breda befolkningsgrupper. Men med marknadsliberalismens återkomst på 1970-talet började en ny våg av åtstramningar, ekonomiska nedskärningar och ökad ojämlikhet att rulla över världen.

I dag, när den fria marknadens idéer åter dominerar, står världen inför nya globala kriser som ökande krig och en förvärrad klimatkris. Mattei påminner oss om att våra ekonomiska system är sociala konstruktioner, inte naturlagar. Kapitalismen är inte den enda eller bästa vägen att organisera samhället på. I en tid av globala utmaningar bör vi fundera på att bygga ett system som prioriterar människors behov och rättigheter framför vinstmaximering. Ett ekonomiskt system kan skapas där tillgången till resurser, snarare än kapital, styr våra liv, och där denna fördelning görs rättvist.

Text: Pär Moberg

Till minne av Anton Flink

Fredag 3 januari tog vi farväl av vår kamrat Anton Flink. Vänsterpartiet är honom ett stort tack skyldig för alla år av facklig och politisk kamp.

Antons resa till Vänsterpartiet började i ungdomsförbundet. VPK:s ungdomsförbund Kommunistisk Ungdom hade ett midsommarläger 1973 vid Yddingen där Anton deltog. Birte hette en kamrat i styrelsen som tog med några vänner och en av dem var Anton. Anton brukade säga att den lille mannen och den lilla kvinnans frågor var det viktiga att ha med sig inom politiken. Att Vänsterpartiet måste ha det perspektivet om vi skall bli ett bredare parti och förändra saker och ting på allvar. Och då måste de fackliga frågorna in i politiken. Där hade Anton såklart mycket att bidra med. Han gjorde det bland annat genom att ta plats i kommunfullmäktige här i Malmö. För Anton var den fackliga klasskampen prioritet nummer ett. Anton blev också tidigt klubbordförande på Östervärns Express och fick senare många uppdrag ända upp i den yttersta förbundsledningen av Transport i Sverige.

Anton var också en av initiativtagarna till det rikstäckande fackliga nätverk Vänsterpartiet har idag. Ett nätverk som finns i alla distrikt, med fackligt-politiska studier, återkommande fackliga rikskonferenser och en facklig sekreterare. Anton var med och skrev den motion som lett fram till detta. Han drev igenom motionen på partiets kongress.

Anton var en internationalist. För Anton stannade aldrig den fackliga eller politiska kampen vid nationsgränsen. Anton talade ofta vid manifestationer till stöd för folkens kamp oavsett om det gällde Chile, Kuba, Irak eller Palestina. Han var engagerad i fredsrörelsen och kampen mot kärnvapen. Han var en av huvudtalarna under den stora EU-kritiska demonstrationen vid EU-toppmöte i Göteborg 2001. Anton deltog på Världsuniversityfestivalen på Kuba 1978 vars tema var antiimperialism, fred, vänskap

och solidaritet. Det var säkert något som också formade Antons antiimperialistiska världsbild. Världsuniversityfestivalerna hölls under 50-, 60- och 70-talen vart femte år.

Anton spelade en viktig roll när vi inför EMU-folkomröstningen 2003 behövde bygga upp en kampanjorganisation. Ja sidan hade näringslivet, LO-ledningen och hela det politiska etablissemangen i ryggen. Då var det till ovärderlig hjälp att Transport steg in och samlade de fackliga EMU-kritiska rösterna och stärkte nej-sidan. En till synes omöjlig strid att vinna. Men mot alla odds så vann vi!

Antons breda kontaktnät inom den fackliga rörelsen var unikt. Ytterligare exempel på det var när vi genom Antons hjälp lyckades anordna ett gemensamt möte med Transports och Hamnarbetarförbundets bägge ordföranden 2018 där de gemensamt kritiserade den dåvarande socialdemokratiska regeringens hot om att inskränka strejkrätten.

Vi minns också när fackföreningsledaren Björn Söderberg sköts ihjäl av nazister 1999 och folk över hela landet gick ut på gatorna i protest. Antons höll ett starkt tal vid den antirasistiska manifestationen här i Malmö på Gustav Adolfs torg och manade oss att aldrig vika ner oss i kampen mot rasismen. Listan kan göras lång. Anton stod alltid längst fram i kampen.

I Finland på den vackra ön Hästholmen utanför Kotka trivdes Anton kanske som allra bäst, tillsammans med sin livskamrat Susanne. De traditionella julträffarna i Antons bostad på Ön i Limhamn och dessförinnan på Friisgatan är fina minnen för många kamrater.

Anton brukade alltid avsluta sina tal med att vi ses på barrikaderna. Det bästa sättet att hedra hans minne är att föra kampen vidare!

Text: Patrik Strand, Bengt Carlsson

Förlossningsskadad? Du är inte ensam!

”Allt ser bra ut!”

Min bebis låg i vagnen och sov i undersökningsrummet. Jag låg i en gynstol med benen i vädret. ”Allt ser bra ut!”. Det var orden jag fick höra från barnmorskan, och det är ord som många kvinnor runt om i Sverige har vittnat om att de fått till sig efter förlossningen. Även efter att de sagt att de lider av symptom. Under det första året tog jag då och då upp med barnmorskan att allt inte kändes riktigt bra. Jo, allt är kanske inte exakt som innan förlossningen. Det är normalt, sa barnmorskan med snälla ögon och en hand på min axel.

Jag födde mitt andra barn för lite över fem år sedan. I journalerna kan man läsa att det var en normal förlossning. En liten bristning, men det är ju förväntat. På återbesöket hos barnmorskan fick jag uppmaningar om att göra knipövningar. Inbillar jag mig bara? Överdriver jag? tänkte jag ofta. Jag blev inbjuden till en Facebookgrupp med namnet ”Förlossningsskadad? Du är inte ensam!” med över tiotusen medlemmar när jag berättade för en vän om mina upplevelser. I den finns kvinnor och transpersoner med liknande erfarenheter som skriver om bemötandet från vården efter förlossningen. Historierna liknar varandra. En del får gå med tjocka bindor då de kissar på sig vid minsta ansträngning, andra kan inte tömma tarmen ordentligt, åter andra skriver att det känns tungt, jobbigt att sitta, jobbigt att stå, det skaver eller att sex bara är

att glömma. Men på sina återbesök har många fått höra samma sak. Allt ser bra ut.

I brist på ordentligt stöd från vården så har kvinnorna i gruppen blivit experter på de olika musklerna som finns underlivet, och vilka skador som ger vilka symptom. ”Det låter som en levatorskada, det har jag också” skriver någon. ”Dina symptom kan bero på en skada i bulbospongiosus”. ”Min skada var på transversus perinei, och jag känner igen mig i det du skriver”. Men framför allt har de blivit experter på att säga till varandra: Ge dig inte! Lita på dig själv och dina symptom.

Jag gav mig inte. Jag skickade egenremisser och ringde runt till avdelningar och gynekologer i Skåne. Jag fick komma till Trelleborg där en gynekolog såg att allt nog inte såg riktigt bra ut, trots allt. En borttappad remiss, ett otal antal telefonsamtal från min sida, månader av väntan. Efter fyra år med symptom fick jag träffa en läkare som sa att jo, här finns det en muskelskada, den går att operera. Känslan när jag fick reda på att jag hade haft rätt under alla dessa år var både triumferande och sorgen. Ska man behöva kämpa under så lång tid?

Anledningarna till att det ser ut såhär är flera. Hos många barnmorskor finns ofta en inställning att de inte ”arbetar med vård”. Att föda är naturligt, det är ingen sjukdom. De ser sin roll som någon som ska lugna och normalisera. Men när en förlossning leder till en medi-

cinsk skada blir det en krock med detta i grunden fina synsätt. En annan och större anledning är så klart den underfinansierade vården. Oavsett om det är en gynekologisk skada, en sjukdom som rör psykisk ohälsa eller ett skadat knä så känner många igen sig i att väntetiderna är långa, vårdpersonalen stressad och en borttappad remiss inte helt ovanligt. Men det handlar också om att vården efter förlossningen rör kvinnor. Generellt får kvinnor sämre vård än män enligt bland annat undersökningar från SKR. Vid telefonkontakt kring samma åkomma får män i högre utsträckning en bokad tid, medan kvinnor uppmanas att vänta och se om det blir bättre. Även om de allvarliga förlossningsskadorna har blivit färre de senaste åren så är arbetsmiljön för de som ska hjälpa de födande dålig. Var fjärde utbildad barnmorska arbetar inte inom yrket. Vi kanske har tillräckligt med utbildade barnmorskor i Sverige, men om ingen orkar med den hårda arbetsmiljön hjälper det inte.

För några veckor sedan fick jag min förlossningsskada opererad. I Facebookgruppen fortsätter det flöda in kommentarer dagligen från kvinnor som fortfarande lider. Jag tänker på alla de som går runt med symptom som begränsar deras möjlighet att leka med sina barn, att arbeta på tunga jobb i äldreomsorg eller i butik, att jogga eller att njuta av sex. Sverige borde kunna bättre.

Text: Sofie Valfridsson

Välkommen på boksamtal

Lisa Pelling presenterar
sin och Marika Palmér Riveras bok:

Livet som pågår här

Samtal om klimatet och omställningen

Boken bygger på drygt tvåhundra samtal med människor runt om i Sverige, i småorter och på den svenska landsbygden. De bor på platser som har ont om ekonomiska resurser, men samtidigt är rika på både naturtillgångar och erfarenheter. Nu står de här bygderna inför en ny omställning. Hur kan människors erfarenheter tas tillvara? Vad krävs för att människor ska uppfatta klimatomställningen som rättvis och önskvärd?

Söndag 6 april kl. 14-17 på Bangårdsgatan 7 i Höör

Anmäl dig till skane@vansterpartiet.se senast 22/3. Alla som anmält sig till detta datum får ett exemplar av boken på plats.

Vänsterpartiet
Skåne

RECENSION

Liv Strömquist har i snart tjugo års tid släppt serier med en karaktäristisk blandning av politisk analys, satir och feminism: det är medvetet yxigt tecknat och med en tydligt närvarande författare.

Hennes senaste album, Pythian pratar, är en bok om och mot självhjälp. Vi lever i en tid som svämmas över av livsstilsråd: från Instagram-influencers, till Marie Kondo som tipsar om hur du organiserar ditt hem eller Jordan Peterson som vet hur du ska organisera ditt liv.

I Pythian pratar rör sig Liv Strömquist från antikens orakel till nutiden, via italienska medeltidshelgon, Ronald Reagans astrolog och en rad moderna sociologer. Samhället har rört sig från Pythians kryptiska profetior till en uppsjö tvärsäkra tyckare, oavsett om det handlar om hudvårdsrutiner, att för-

verkligas som person eller hur du får din fru att älska dig (stå tyst i hallen, enligt mansrättsaktivisten Rollo Tomassi). Hon fångar också tydligt hur allt detta hänger ihop med kapitalism – att vara den som ger råd kan omvandlas till en lukrativ karriär och kopplas till saker att köpa.

Liv Strömquist tar tydligt ställning mot tvärsäkerhet: boken inleds med sju råd, varav ett är ”Följ inte råd”. Det är underhållande, spränglärt och tankeväckande i ett lättillgängligt format – det är en praktisk självförsvarsmanual mot självhjälp i den moderna tiden.

Text: Johan Strandell

RECENSION: PYTHIAN PRATAR
LIV STRÖMQUIST | Norstedts, 2024

Tove Karnerud fick under Vänsterpartiet Malmös årsmöte på Motetten Folkets Hus på Lindängen förnyat förtroende att inneha ordförandeposten i Vänsterpartiet Malmö. ”Vi har en regering som svälter de fattiga, gör planeten obebodig för våra barnbarn, försöker bekämpa brottslighet med hudfärg, hånar kulturen och tycker att det är för politiskt att vara emot folk mord. Men tillsammans fortsätter vi kämpa. Tillsammans blir vi starkare” sa Tove Karnerud under sitt avslutningstal.

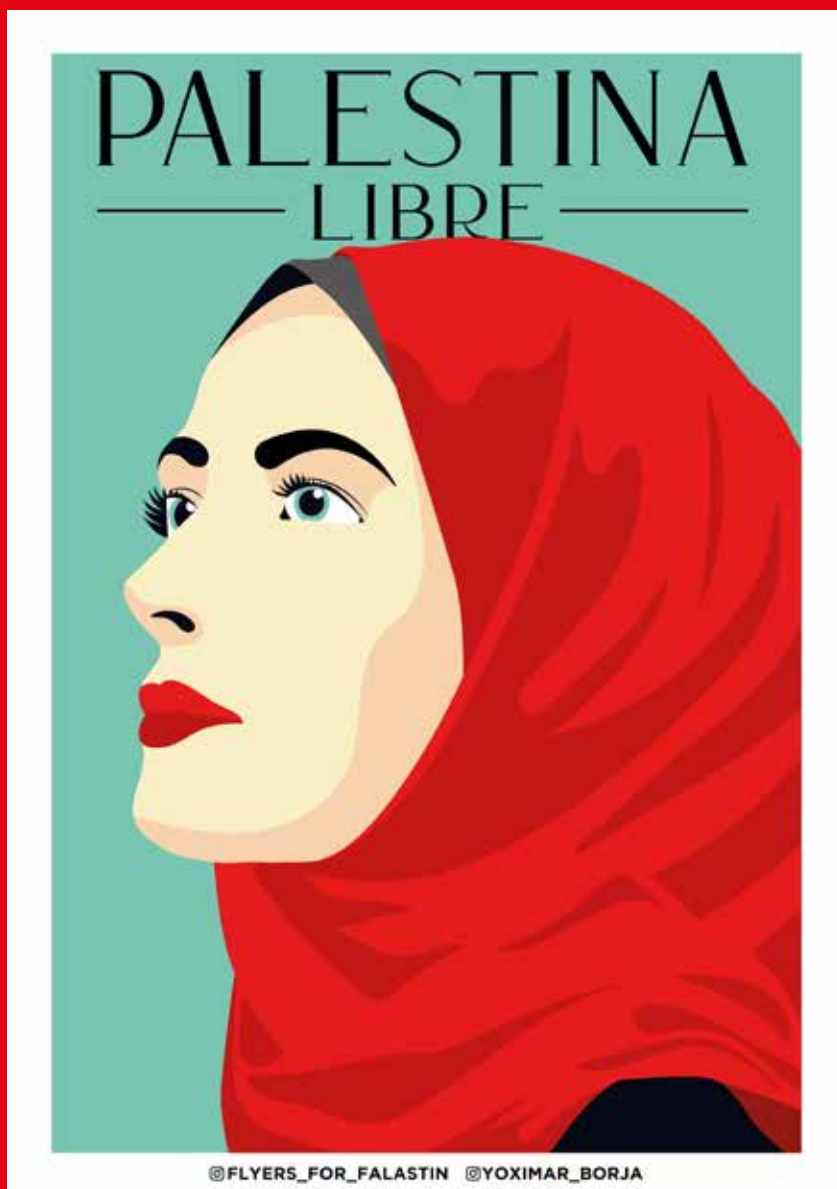
Ersättare: Kajsa Hedberg (omval), Martin Sjöstrand (omval), Hussein Monzer

AVS:
Folkviljan
Nobelvägen 51B
214 33 Malmö

B Posttidning
Ej retur

Begränsad eftersändning. Vid definitiv eftersändning återsänds försändelsen med nya adressen.

Nästa nummer av Folkviljan kommer 28/4

Vill du eller din förening synas i Folkviljan?
Vill ni berätta, tycka, informera?
Välkommen med material till malmo@vansterpartiet.se

Manusstopp 7/4

FOLKVILJAN